

Tarjoilija hätistelee mustalaistytöt pois terassilta. Toinen kantaa vauvaa kantoliinassa, toisella on ruusukimppu korissa ja farkut maata laahaavan hameensa alla. Tytöt jäävät jalkakäytävälle hengailemaan. Toinen katselee merelle, vauvaa mukanaan retuuttava tuijottaa vuoroin kenkiään, vuoroin meitä.

Mieheni tilaa toisen spitzerin. Säästä vatsaa, neuvon. Ja vatsakalvoa.

– Tiedätkö mikä on Fugen suomalaisten suurin vitsaus? mies arvuuttaa.

– Vatsahaava, veikkaan.

– Onko? Miten se on mahdollista?

– Kai se golfaaminen ja rannalla makoilu käy niiden hermoille.

– Tai se kyräily.

– Tai se kyräily.

Mies riisuu aurinkolasinsa, hieroo silmiään ja koettaa hasutella: esittää kyräilevää maanmiestä. Hassun hauska kansallinen karaktääri. Sitten todellinen vitutus alkaa taas pais-taa läpi, vastoin mieheni parhainta tahtoa. Minusta se heijastuu, tahtomattani, heti takaisin, ja näin syntyy itseään ruokkiva kehä. Rintalastaa kiristää, tekee mieli huutaa.

Toinen tarjoilija, vaalea ja rumasti pyntätty, tuo tapakset ja vie tyhjät lasit pois. Koetan eskaloida tilannetta pöytää hakaamalla.

– HERÄTYS!

Mies katsoo minua niin kuin migreeniä poteva katsoo kirkasta lamp-pua. Siristää vähän silmiään.

– Kuka siellä linnan muurilla kiipeili?

Tosiasiallisesti tiedustelen mieheltäni: Vittuako siinä kär-vistelet?

– Ulkoasiainsihteri.

Miehenikin ääni värisee vähän.

– Se on lestadiolainen, ne ei yleensä riehu. Muotoilijat oli